

Sorge-qvåde vid
capitainskan ... fru
Agatha Lovisa de la
Myles, född Brunne...

De la Myle, Fredrik Ludvig

*1700-1829 81 Cbza 1787 Brunnengräben
g.m. De la Myle*

National Library
of Sweden

SORGE - QVÅDE

VID

Capitainskan Vålborna Fru

AGATHA LOVISA

DE LA MYLES,

Född BRUNNENGRÅBERS *)

GRIFT.

År 1787 den 5:te September.

Ack! dystra grift, som öppnar dig, at gömma
 Mit råd, min tröst, alt, hvad mig Himlen gaf;
 Slut dig ej til! en Son skull han ej ömma?
 Han gråta bör, uppå sin Moders Graf.

Ja!

*) Födder 1724 d. 30 Augusti i Curland. Hennes Far Andreas Joh. Brunnengräber var Probst i Stads - och Landsförsamlingen Doblén därstädes; Hennes Mor Gertruda Elisabeth de la Myle, Syfter til Ryttmästaren vid Södra Skånska Cavallerie-Regementet Joh. Christopher de la Myle. 1750 blef Hon gift med sit Syskonebarn, Capitain Vålborne Carl Johan de la Myle. 1762 om våren flyttade Hon tillika med Honom til Finland och d. 1 September 1787 kl. 6 om morgonen dog Hon på Manpä i Rimitto Sokn i slag; sedan Hon lefvat 63 år.

Ja! tårar, ack! som af erkånfla flyta.
 Dets ådla lif, det bortgång mig uprör.
 Skull jag med knot mot Himlens styrfel bryta?
 Nej, i mit stoft jag vördar det Han gör.
 Ack! sålla stund, då Hon i verlden trådde
 Och då Dets Sjal få värdigt danad blef.
 Tro var Dets lif och dygd Dets väsend glädde;
 Til dets Hon rof för dödens vålde blef.
 Med andlig nit Hon för den Sanning stridde
 Som i Dets lif Dets hela fällhet var.
 På nåstans fel Hon inga skuggor spridde.
 Sann Mensko-Vän och lidandes försvar.
 I medgång vis med det, som Himlen lånte
 Hon gjorde godt; men utan skryt och prål.
 Dets tröst i kors var blott den Gud, Hon tjente.
 Med tålmod geck Hon til högre mål.
 I alla stånd Hon värdigt Sig upförde.
 Af odlat vett, af snille, vörnadsvård;
 Dets qvådens ljud ock Furstars bifall rörde *).
 Med fann förtjenst Hon icke kände flård.
 Jag qvåder ej: hur öm och vältänkt Maka
 Hon lämnar alt, Slågt, Vänner, Fosterland **),

At

*) År 1758 uptog högtfälig Kejsersinnan Elisabeth ganska nå-
 digt och belönte en af Henne i tyska språket förfärdigad Ode
 öfver då varande Storfursten, sedermera Kejsar Petter den III:s
 Födelsedag. 1763 emottog Hertigen i Curland Ernst Soh. Bi-
 ron med högt bifall af Henne en Poëme i Lättka och 1764 en
 i tyska språket. Vår hulde Monarch tåktes med Kongligt väl-
 behag anse Hennes Oden öfver Dets höga Kröningsdag och
 den namnkunnige 21 Aug. 1772.

**) Då Hon flyttade til Finland.

At för Sin hålfte all jordisk ro förfaka;
Och i Dets famn flyr nögd til okänd strand.
Ack! glömskans haf må alla stormar fluka,
Som rasat här ikring Dets hvilostad.
Mot afvund, agg, Hon viste medel bruka
Och stormen vek; då Hon i andakt bad.
Jag sjunger ej: hur vännfast Hon bemötte
Sin ömma Slågt, en Syster på hvars graf *),
Hon alla år en sorglig hogkomst skötte:
Nej; Hon som Mor bör värdigt teknas af.
Ack, tårars flod må dystra känslan tyda,
Et Hjerta fullt, som mer än saknad rör!
Jag Hennes grift med Runor skulle pryda,
Men handen matt ej viljan lyda tör.
Du allmagts Drott, som tåks til stoft Dig böja!
Hvad värd om ofs; då Du ofs Henne gaf!
Et nitiskt lof skull vår erkånsla röja
För detta lån, tils lifvet stadnar af.
Vid alt befvår, Hon nögd vår barndom skötte.
Sjelf sjuklig, klen, Hon ingen möda spart,
Vår hjelp och ans, Dets fjät ej blefvo trötte.
Vid farans sken Dets väsend uprört var.
Til Himlens lof Hon spåda låppar stämde
Och våra bröst til dygd til sedighet.
Ack, at hvart ord, Hon til vår lärdom nämnde

Ståds

*) Dorothea Eleonora Brunnengräber, en oändeligen ömt älskad Syster; förmäld 1750 mrd Lieutenanten i Rysk Kejserl. tjenst, Välborne Friedrich Georg von Læbell, Bror til Ryska General-Majoren af samma namn, som krossades af en Bombe i första General-stormen af Fästningen Bender. Denne Hennes så kära Syster dog 1778 til Hennes obeskrifveliga sorg.

Ståds blifvit fölgt! än vore menlöshet,
Än obefläckad dygd, än höga känslors åga
Vår enda ro, vår vållust och vårt vål.
Och yrslans våld ej våkt begärens låga;
Ej färat än, en mera stadgad Sjal.
Vår vördnad nu, ej blott en Moder saknar.
Nej, Mor och Vår Defs famn vår tillflyckt var.
Hvad under då, om sorgen ständigt vaknar?
Alt säger ofs: Hon från Er flyttat bar.
Ack sorgsna bådd! i alt för grymma plågor
Dem jag ännu Defs lif förtåra ser!
J kufven ej Defs heta andakts-lågor
Til sidsta pust Hon för de sina ber.
Hår gråter Han, den bästa Far sin Maka
Och alt det vål, som gjorde lifvet lått.
I enlig sorg får Han ej hvila smaka.
Defs ömma bild sig visar i hvart fjåt,
Dår gå Defs Barn och tårefloder strömma.
Hvart ögnablick De fukta Hennes grift;
Okände bröst vid Deras saknad ömma.
All glädje flyr vid lust och sorglig drift.
Rättvise Gud; då ofs Din arm förkrossar;
Bönhör en suck vårt våsend stafva tór:
Gif då Din magt, vår andes fångsel lossar,
At Himmelskt vål Defs Moders hjerta rör!

F. L. d. l. M.